

Hatalmas pofon az ellenzéknek

2019 szeptember 15. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Von der Leyen nem ellenünk, hanem velünk és nekünk védené meg az európai életformát.

Els? lépés a normalitás felé és felénk

El?re is elnézést a halmozott szóismétlésért, de ez így a legpontosabb, a legdöbbenetesebb: egy európai vezet? a minap azt üzente Európában az európaiaknak, hogy az európai életformát meg kell és meg is szándékozik védeni, és ett?l számosan azonnal a torkának ugrottak. Nem afrikaiak, nem ázsiaiak, hanem európaiak. Ursula von der Leyen, az Európai Bizottság novemberben hivatalba lép? elnöke nem fenyegetett, nem provokált, nem handabandázott, csupán létrehozta az Európai életforma védelme elnevezés? biztosi portfóliót, amelynek feladatkörébe tartozik majd a migráció kérdése is.

A Momentum EP-képvisel?je, Cseh Katalin különösen kiborult, mert mint elmondta, itthon évek óta hallgatja az érveket a magyar értékek védelmér?l, és feldühíti, hogy most már Európában is ugyanezzel kell szembesülnie. Már ketten is meg akarják védeni, ez kész ?rület.

Értem én, persze, a sivalkodás okát. Csak formállogikai alapon haladva: ha az európai életforma védelemre szorul, akkor nyilvánvaló, hogy valakivel szemben, valamit?l, valakit?l kell megóvni; ha nem a marslakóktól és nem is az itt ?shonos népekt?l, emberekt?l (bár némelyikükt?l egyre inkább kellene), akkor másoktól, idegenekt?l, ide érkez?kt?l.

Az unió leend? els? embere tehát úgy látja, hogy el?ször is, migráció van, másodszor, az nem jó, harmadszor, ezért tenni kell ellene. Mindjárt hármas csapás ez a hazai véleményterroristákra, akik szerint el?ször is, migráció nincs, másodszor, ha mégis van, az jó, harmadszor, ha mégsem jó, akkor is illend? elviselnünk, s?t támogatnunk.

A magyarországi balszárnyon okkal teljes a kétségbeesés. Moszkva már lassan harminc éve nem segíthet, Donald Trump színre lépése óta Washington sem, most pedig Brüsszel is elesni látszik. Az elmúlt évtizedek minden bástyája, mentsvára omladozik.

Ez a végletekig elkeseríti a túloldalt. Az ellenben a legkevésbé sem, hogy az emberiség egy része, balszerencsénkre éppen a mi földrészünkön, a szomszéd országokban és kapualjakban története legeszementebb id?szakát éli. Képzeljünk el egy primitív törzset, amelynek f?nöke a t?znél azzal biztatja a körülötte gubbasztókat, hogy megvédi ?ket, mire a horda tagjai visítozni kezdenek, ne, ne. Vagy az ókori Athénban Periklész, a középkori Bizáncban Mánuel, a második világháború küszöbén Winston Churchill bátorítja így a népét, ám amazok felhördülnek: na, ebb?l végleg elegünk van, minket, a mi otthonunkat aztán ne védje meg senki. Teljes képtelenség, mint ahogyan mindenütt az is volt, tízezer esztend?s távlatban. Nagyjából a harmadik évezred beköszöntéig.

Nem vitás, az abnormalitás teljes elhatalmasodása ellen lépnünk kell. Józan, értelmes gondolatokkal, amelyeknek, mint ismert, teremt?erejük van. Csakhogy mindössze egyetlen ember, az idea gazdája agyában, lelkében, cselekedeteiben. Ahhoz, hogy ez egy egész közösség teremt?erejévé váljon, a gondolatot ki kell mondani, le kell írni. Így lesz bel?le szó.

Ami az egyik legélesebb fegyver. Nem véletlen, hogy a véleménydiktátorok mindig is rettegtek a szavaktól. Most éppen attól, hogy „az európai életforma védelme”. Mert amir?l nem beszélünk, az másokban nem gerjeszt gondolatokat, érzelmeket, véleményeket, reakciókat; s?t a hallgatás az adott ügyr?l, témáról lassan bennünk is elsorvasztja ezeket.

Amir?l viszont beszélünk, az csupa ellentétes folyamatot indít be. Például azt, hogy von der Leyen innent?l kezdve sokak számára a remény hordozója. Nyilván számos részterületen képvisel némileg vagy gyökeresen eltér? álláspontot, mint mi, de az alapkérdést, közös sorskérdésünket normálisan látja, és azt ki is nyilvánítja. Nem szabad megengedni, hogy meghátrálásra kényszerítsék ebb?l.

Nekünk végképp nem, mert az egykori szovjet blokkban nevelkedvén b?ven volt alkalmunk megismerni tiltott szavakat, tabukat, és a hallgatás visszatartó, bénító erejét. Miközben az orosz helyett a szovjet kifejezést kellett használnunk, els?, spontán gyermekes lázadásként haverjaimmal az orosz agárt szovjet agárnak hívtuk, a belvárosi Bajkál ételbárban pedig szovjet hússalátát rendeltünk. A megboldogult kosárlabdaedz?, Glatz Árpád a miénknél lényegesen merészebb és kockázatosabb kiállással leszögezte, csak akkor veszi át a „Felszabadulási kupa” megnyeréséért járó oklevelet, ha a felszabadulási szót „megszállásira” javítják.

Hiszen a második világháborús szovjet szakirodalomban is Magyarország megszállása szerepelt. Az elvtársak már ett?l sz?kölni kezdtek, amikor pedig Pozsgay Imre 1989 januárjában el?ször nevezte nagy nyilvánosság el?tt népfelkelésnek az 1956-os „ellenforradalmat”, pontosan tudtuk, hogy valami hamarosan véget ér, és más kezd?dik helyette. Mihail Gorbacsov sem puccsal vagy polgárháborúval, hanem a glasznoszttyal, a nyíltsággal, a szólásszabadsággal kezdte lebontani a Szovjetuniót.

Danielle Steel amerikai írón? úgy fogalmazott, néha nem árt kimondani azokat a szavakat, amelyekre máskor csak gondolunk; azt hiszem, ezen már túl vagyunk, a nem árt kimondani helyett a ki kell mondani fázisába léptünk. Mert a helyzet bizonyos tekintetben súlyosabb, mint bármikor volt. Ha így folytatjuk, oda jutunk, hogy a „vaddisznó” helyett is kizárólag a „vadon él? disznót” fogadjuk el, mert így nem sértjük egy állattársunk érzékenységét. A Biblia arra int, ne felelj meg a bolondnak az ? bolondsága szerint, hogy ne légy te is ?hozzá hasonlatos. Ezért aztán használjuk a saját eszünket, értékítéletünket, és az ezek kifejezésére szolgáló szavakat.

Egyrészt, mert jólesik azokat a lelkünkben, a szánkban megformálni és kimondani. Másrészt, mert még jobban esik másoktól meghallani. A napokban éppen azt, hogy az európai életforma védelme. És még annyi mindent, amir?l egyesek érthetetlen, elvakult eltökéltséggel, rejtélyes forrásból táplálkozó indulattal igyekeznek leszoktatni bennünket. El?ször a történelem során nemcsak politikai, hitbéli, tudományos és egyéb terminológiáról, hanem az alapszókincs szavairól is. Olyanokról, kezdve az anyával, az apával (er?sen ajánlott helyettesít? a gendersemleges szül?), amelyek már jelen voltak ?seink els? százas, húszas, tízes szókészletében is.

Ursula von der Leyen tett egy lépést vissza, a normalitás felé. Felénk. Nem záratta le az unió határait, nem állított fel közös hadsereget, véder?t, nem toloncoltatott ki senkit sehonnan. Mindössze a nevén nevezett valamit. Kimondott a csendes többség által régen várt – és ahol azok elhangzottak, onnan várt – szavakat. Amit?l a harsány kisebbség már neki is esett.

Ezért kell a többségnek is megszólalnia. Hogy a kisebbségr?l mindenki számára kiderüljön: valóban kisebbség.

Ballai Attila - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló